

Městské divadlo Brno

Malého hane

 DOKOŘÁN

KVĚTEN
2015
CENA 25,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

vzpomínám si na počátek devadesátých let, kdy bylo krátce po revoluci a zdálo se, že všechno se má změnit a to, co fungovalo na prvý pohled tak nějak ze setrvačnosti, má dostat zcela nový rozměr, novou náplň, novou energii, a to vše už jenom proto, že nastala nová doba. A protože se kácely trůny i různé zbytečné a do té doby škodící instituty, hledalo se i mezi divadly, které z nich zrušit. A tehdy se v Praze vedla diskuse o tom, které z československých divadel je to nejzbytečnější. A ejhle, přišli na to, že nejzbytečnějším divadlem v naší zemi je to v Uherském Hradišti, a proto je zapotřebí ho zrušit. Ale co se nestalo – lékaři, inženýři, učitelé, právníci a další občané Uherského Hradiště se tvrdě ohradili: „...co nám v Praze saháte na naše divadlo? Řešte si vaše problémy o zbytečnosti toho kterého divadla u vás! My chceme mít své divadlo tady u nás v Hradišti!“ A tak se taky stalo. Slovácké divadlo dodnes v Uherském Hradišti těší své diváky a dá se říct, že radostně prosperuje.

Co z toho vyplývá? Že samospráva v naší zemi v mnohém dobře funguje a že není zapotřebí „zásahů z moudré hůry“ k tomu, aby bylo na provincii, (což je vlastně všechno mimo Prahu), lépe. Co však v naší zemi ale opravdu nefunguje, je přerozdělování peněz vybraných z našich daní. Celých těch 25 let od nastolení nových pořádků se finanční prostředky rekrutované z daňových výnosů koncentrují v centru – tedy v Praze. Prosim, proč ne. Mají tam spoustu práce s tím, jak zabezpečit téměř všechny funkce fungujícího státu. Tedy téměř všechny ovšem s výjimkou živého umění – činnosti divadel a symfonických orchestrů. Vždyť jak je to jinak možné, že si město Praha samo, (zdaleka nejbohatší město v naší zemi), tak jak je to v případě divadla v Uherském Hradišti, které je financováno zásadně ze zdrojů města Uherské Hradiště, neplatí být ani jednou korunou hned dva operní soubory, působící na jejím území ve dvou obrovských domech, a veškeré jejich financování je realizováno z peněz tzv. státních, tedy těch vybraných na celém území ČR? Samozřejmě všichni přejeme Praze výborné, stejně jako nádherné operní inscenace, ale nejsem si tak jist, jestli přinejmenším ti Pražané, kteří mají v rukou správu věcí veřejných, přejí taktéž výborné a nádherné inscenace divákům Slováckého divadla, stejně jako těm všem ostatním divadlům jiným než pražským.

O této zjevné nespravedlnosti píšu proto, že situace ve městech nacházejících se mimo Prahu, která chtějí provozovat svá divadla a své orchestry, je stále kritičtější a stát – ale at nejsem nekonkrétní – tedy jeho správcové, jeho vláda, a to jsou zcela konkrétní lidé, se tváří, že se nic neděje. Zároveň musím podotknout, že všechna divadla v naší zemi, včetně těch pražských, získávají z veřejných zdrojů několikanásobně menší dotace, než je tomu v jiných zemích v Evropě, a to třeba včetně Polska...

Píšu o tomto problému proto, že chci všem těm, kteří nám v roce 2013 pomohli v celostátní akci „Pomozte svému divadlu“, ještě jednou poděkovat. Od té doby proběhla dvě veřejná slyšení v Senátu ČR, Senát pak přijal závazné usnesení o nápravě této situace, nová vláda si dala do svého programového prohlášení za cíl nastolit v ČR vícezdrojové, resp. kooperativní financování v rámci kultury a chystá se společně zasedání zasedání výborů Senátu a Parlamentu ČR se stejným cílem... Přejme si tedy společně, aby se podmínky pro uskutečňování divadelních zážitků a zázraků v naší zemi proměnily, aby znovu v Praze nemusely „chytré mozky“ uvažovat o tom, které divadlo je u nás nejzbytečnější a které zrušit, aby se ušetřilo...

Bez ohledu na tyto starosti se s vámi v hledištích našeho divadla na shledanou za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

CENA THÁLIE 2014, NÁRODNÍ DIVADLO PRAHA

Michal Isteník převzal 28. března 2015 Cenu Thálie, kterou získal za své jedinečné ztvárnění hlavní role Čičkova v komedii N. V. Gogola *Mrtvé duše*, v režii Hany Burešové.

PARTNEŘI DIVADLA

HOŠEK MOTOR

GRADIOR TECH

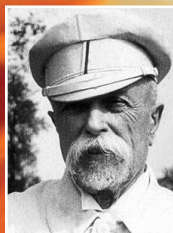
Ivan Dorovský Něha

*Vpředu měla dvě brušky.
Nebo to byla jablka?
Jako by je nesla pod paží.
Zrály v ostychu
zcela potichu.*

*Nebyly ještě
ani větrem ovanuté,
ani rosou orosené,
ani slunkem políbené,
ani rukou pohlazené.*

*„Cit ani vůle nejsou argument,
chybí-li rozum.“*

Tomáš Garrigue Masaryk
(7. března 1850 – 14. září 1937),
byl první československý prezident, český
vědec, filozof, pedagog, politik a žurnalista.

Stanislav Moša
Ralph Siegel

Johnny Blue

režie Stanislav Moša

foto: Jgf Kratochvíl, Tmo Kratochvíl

28. a 29. BŘEZNA 2015

PREMIÉRY NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

JIŘÍ MACH

Návštěvníci Městského divadla Brno jej letošní sezónu mají zapsaného spíše jako muzikálového herce. Stačí připomenout jeho dvě velké role, a sice Netopýruse v hudební inscenaci *Let snů LILI* a také stejnojmenného protagonistu z novinky *Johnny Blue*. Muzikálové herectví ostatně na JAMU před osmi lety také absolvoval. Nedejte se ale jeho muzikálním projevem mýlit. Rád si zahrává i činohru. Tento bodrý usměvavý Jihomoravan se narodil ve Valticích, ale vyrůstal v Charvátské Nové Vsi. Má rád svoji rodinu, hudební divadlo, folklor a neřekli byste, že si občas vyrazí jako nimrod také do lesa. Herec Jiří Mach.

Na webu Městského divadla Brno jsem zjistil, že jsi v souboru vedený jako operetník, tedy člen zpěvoherního souboru. Jaký je vůbec tvůj poměr ke zpěvohře?

Mnoho mých kolegů z toho zmíněného zpěvoherního oboru vystupuje normálně v muzikálech. Já jsem hrál před časem v *Mam'zelle Nitouche*, portkal jsem se tam tehdy se svou manželkou Radunkou (*herečka Radka Coufalová – pozn. red.*). Nejdříve jsme se vzali v tomto titulu a za měsíc si to dali v civilním životě naostro. Takže vztah k operetě musím mít dobrý... Ale vážně. Viděl jsem u nás skvělé operetní inscenace, jako byl *Netopýr* či *Orfeus v podsvětí*. V pražském Hudebním divadle v Karlíně, kde

občas hostuju, jsem viděl *Polskou krev* a *Čardášovou princeznu*. Musím doznat, že tento žánr sám o sobě příliš nevyhledávám ani ke trávení volného času.

V repertoáru máš za letošní rok zejména muzikály, ale objevuješ se i v činohře. Jak děláš svoje herecké sympatie mezi tyto dvě podoby divadla?

V muzikálu určuje charakter představení, jeho tempo, rytmus a celou výslednou polohu vlastně hudba. Dialogy jsou tam většinou stručnější, textu je logicky méně než v činohře. Je tedy jasné, že jde o dvě zcela různé disciplíny. Mně je to ale skutečně jedno, když se jedná o kvalitní titul, zda to bude činoherní anebo muzikálová inscenace. Zahraju si rád obojí. A rád se také v obojím podívám na své kolegy. *Dostaneš se často jako divák do divadla?*

To bohužel nejde. Teď průměrně čtyřiařadvacetkrát do měsíce hraju. A bylo i hůř. A těch pár zbylých večerů chci ukládat děti. To si opravdu nechci nechat utéct. Já měl třeba premiéru muzikálu *Johnny Blue* v sobotu a moje žena Radka o den později. A já se na ni nešel ani podívat právě kvůli dětem. Divadlo si domů prostě netahám.

No tak to bude asi zbytečné se ptát ještě na nějakou výplň volného času?

Mám tři vášně – divadlo, rodinu a tenis. Někdy si jdeme zapínkat ještě ráno před zkouškou. Ale zase jsme u toho omezení volným časem.

Vychováváš dva syny – pětiletého Jirku a jedenáctiletého Matyáše. Už se v nich rýsují zpěváci či herci?

Nechceme na to s Radunkou nijak tlačit. Ani třeba, aby hráli v divadle, když nechtějí sami. Přijdou se podívat, když hrajeme *LILI* nebo *Sněhurku*. A to se jim velmi líbí. Rýsuje se v nich zatím něco jiného. Všichni malí kluci dnes inklinují k počítačům a zbraním.

Ale Matyáš, doufám, ještě zbrojní pas nemá?

No on ne, ale já jo. Zbrojní pas skupiny C – tedy lovecký a sportovní. Když máme divadelní prázdniny, občas jdeme s tátou do revíru. On je vášnivý nimrod.

A kolik už jsi složil jelenů?

Jelena ani jednoho, ale mám na kontě srny a srnce, šest divočáků, hodně kačen a jednu husu. Tu je vždy velmi obtížné trefit. To neumím. Na vesnici v Charvátské Nové Vsi byli oba moji dědečkové přes ulici nimrodi, strýce nevyjímaje. Nejdříve to bylo myšleno tak, aby měl kdo zdědit flinty. Strílení mne ani moc nebere, raději chodím do lesa. Ale hodně masa si skutečně sami ulovíme, vykucháme i zpracujeme. Moje máma umí zvěřinu upravit na tisíc způsobů a Radunka se toho od ní opravdu moc naučila. Navrch ode mne dostala předplatné časopisu *Gourmet*.

Ted' děláš hektické umělecké povolání, jsi středem společnosti. Nikdy ti v hlavě nebloudila ta idyla poklidné, od světa odříznuté hájenky, milovaná žena se dívá z okýnka?

Jednou jsem Radunku vzal na posed. Ale ten večer zrovna nic nepřišlo ani nezalomilo. Chvilku prospala, pak se dívala na hvězdy, pak se mnou chtěla mluvit. A já jí musel vysvětlit, že to se v této situaci nesmí.

Vratme se k muzikálovému divadlu. Projdeme a okomentujme tvé role za poslední rok v tomto ranku. A začněme u titulu Noc na Karlštejně, kde jsi vystupoval v roli Petra, tedy jako král cyperský a jeruzalémský. Co bys na vrub této figury řekl?

Na tuto roli jsem se už jen kvůli hezkým písničkám moc těšil. Je to příjemná oddechovka a já znám ten báječný film. I když my ho nenapodobujeme. Jako mocnáře ze slunného jihu jsem se ho snažil hrát s vášní pro ženy, která u něj jde naplno a s velkým prožitkem. Chtěl jsem, aby to sluníčko z mého fiktivního panství bylo cítit i v roli.

Tato role se divákům sepjala s Waldemarem Matušskou. Máš rád tohoto zpěváka, který byl skutečně svého času idolem všech českých paní a dívek? A nezáviděl jsi mu tento status?

Nedávno jsem si zrovna od něj pouštěl opakovaně písničku *Chvilé mám tě rád*.. Matušku mám moc

*Se Svetlanou Janotovou
v muzikálu Johnny Blue,
režie: Stanislav Moša*

V muzikálu *Noc na Karlštejně*,
režie: Igor Ondříček

rád zase já. A přízeň dam mu vůbec nezávidím. Má to přece i svůj rub. Moje žena nyní hostuje v Praze v *Addamovic rodině* a sdílí šatnu s Lucíí Bílou. Ta si na rub slávy opakovaně stěžuje. Já mám rád svoje soukromí a klid.

Noc na Karlštejně měla ve vašem divadle zajímavý osud. Z původního open air projektu se stal titul pod střechou. Jak jsi to vnímal?

Já už se zase těším, až to budeme v létě hrát venku. Člověk si může před představením dát pod širým nebem kafe a po produkci zase pivo. Navíc v Biskupském dvoře to má nejen velkou atmosféru, ale i dobrou akustiku. I když to není Karlštejn, máme v zádech neogotický Petrov, renesanční arkádu a baroko kolem. Moc se tam těším a Brňané zřejmě také.

Přilétá Netopýrus z fantasy muzikálu Let snů LILI. Jak to máš s touto figurou?

Já si myslel, že to bude nějaké zvířátko v kostýmu, který mi pomůže. Výsledkem byl upnutý ko-

žený celotrikot a povíslá křídla. A já se nejdříve cítil jako nahý. Ale divadlo pro děti je děsně příjemné, hravé – netopýr se zlomeným křídlem. Moji synové z toho byli nadšení a chtěli být svého času jen a jen Batmani.

Jakým diváckým lakmusem jsou pro tebe děti?

Když je to nebaví, okamžitě ti to dají najevo. A když se zase chytanou a jdou s příběhem, okamžitě jej komentují. To se v divadle pro dospělé zažít nedá. Jako Netopýrus mám nástup přes první řadu a okamžitě dětské reakce si občas řeknou i o nenucené malé improvizace přímo na místě s malým divákem.

Nedávno přišel do tvého hereckého rejstříku Johnny Blue, tedy muzikál o slepém zpěvákovi a muzikantovi. Ralph Siegel si na premiéru z alternace vybral tebe, měl jsi pocit nějakého většinou zadostiučinění?

Tak byla to jeho privátní volba. Já to opravdu nečekal, ani jsem o tom nepřemýšlel. Roli si užívám bez ohledu na hraní při první premiéře. A myslím, že je na tom podobně i Dušan Vitázek. Oba si tuto figuru rovnoměrně prostrídáme. Asi jsem Siegelovi sedl více, on mi potom moc děkoval a já si pamatuju jen to, že jsem byl děsně zpcený.

Co ti přišlo na této figurě profesionálně zajímavé?

Herec se ke ztvárnění slepého člověka moc často nedostane. To byl docela oříšek naučit se, aby to vypadalo přirozeně. Já si to zkoušel i se zavřenými očima nebo i doma jsem chodil se šátkem přes obličej po místech, které znám, a nevěděl jsem, odkud a co může přijít. Díval jsem se při zkoušení hodně i na zpěváka Stevie Wondera. Pěvecky je to krásná příležitost, je to opravdu velká role. A já tam navíc hraju i současně na dvanáctistrunnou kytaru a foukací harmoniku. Zkazit se toho tady dá opravdu hodně. I to jsem se na této roli naučil.

A kolik nástrojů třeba ovládáš?

Tak na tu foukací harmoniku jsem se učil až kvůli muzikálu *Johnny Blue*. Pak jsem hrál na baskytaru v jiném muzikálu – *Očístec*. Když jsem byl malý, dělal jsem na LŠU klarinet. Tancoval a hrál jsem od malička ve folklorním souboru Břeclavan, takže se mi to později velmi hodilo.

Menší činoberní roli jsi dostal i jako lékař Tomáš v inscenaci Skleněný pokoj. Bavilo tě studovat takto výsostně brněnskou látku?

Četl jsem Mawerův román. Já mám Brno rád a moc mne překvapila návštěva vily Tugendhat, kde se podstatná část této smyšlené historické kroniky odehrává. Když jsem tam vešel poprvé, vyrazilo mi

to dech. Inscenace se opravdu velmi divácky chytla a je na dlouho dopředu vyprodaná. Pro Brno je tak fajn, že podobné představení vzniklo. A zdaleka v něm nejde jen o věhlasnou památku UNESCO. *Narodil ses v porodnici ve Valticích a vyrůstal v Charvátské Nové Vsi – tedy místní části Břeclavi, na severozápadě města. Původně samostatná obec byla, jak už zní z názvu, osídlená chorvatskou kolonizací v 16. století, do roku 1920 součást Dolního Rakouska. Jsi takový jižní typ. Máš i předky z jihu?* Asi určitě jsem předkem nějakého charvatského kolonizátora. Babička byla za svobodna Sovišová. U nás byl každý Soviš, Malčic, Fabičovic, Bartolšic. Snažil jsem se něco najít na internetu přes digitalizované dokumenty, ale neumím moc německy a nemám na to ještě dostatek času. Mám v plánu sestavit si rodokmen.

K tomu by se hodila studia historie, ty jsi však před studiem muzikálu dělal religionistiku. Jak to bylo? Já málem skončil na studiu historie v Ostravě. Protože jsem zpíval v Břeclavanu a vystupoval s ním, měl jsem blízko k religionistice, ale vlastně i tak tro-

chu k hudebnímu divadlu. Začal jsem ji na vysoké studovat. Studium muzikálu na JAMU mi posléze doporučila cimbalistka Zuzana Lapčíková a já přestoupil na akademii. Na praktický folklor jsem nezanevřel. Když to jde, vezmu na sebe kroj (teď třeba na svatbu kamaráda) a zazpívám si lidové písničky. *Máš rád svou rodinu, rodný kraj Podluží, víno, ale prý i babiččin dialekt. Mluvíš ještě ve vašem nářečí?*

Když přijedu na Břeclavsko za babků, tak se mi to okamžitě spustí. Mluvím po našem. Ostatně moje žena Radka to má v Ostravě úplně stejné.

A protože už je pomalu na dohled konec sezóny, bude na místě otázka, co chystáš na prázdniny?

Já na Slovensku nedávno natočil reklamu pro jednu banku. Potřebovali mladého muže po třicítce, který by vypadal jako otec od dětí. Tak to přesně sedlo. Dostal jsem peníze a chci, aby děti s námi jely k moři a aby byly čtyřicet hodin denně s tatínkem. A pěkně si to všichni užijeme.

Text: Luboš Mareček,

foto: jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

*S Radkou Coufalovou
v inscenaci Skleněný pokoj,
režie: Stanislav Moša*

DERNIÉRA

foto: Jof Kratochvíl

HEINRICH VON KLEIST
PRINC
HOMBURSKÝ

režie MIKOLÁŠ TYC

5. ČERVNA 2015

DERNIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

NA KÁVĚ

s Hanou KRATOCHVILOVOU

Řadu let už patří mezi přední české osobnosti ve svém oboru. Naposledy rozpohybovala zpěváky a herce na Hudební scéně Městského divadla Brno v nové letošní inscenaci muzikálu *Johnny Blue*. Teprve sedmatřicetiletá brněnská rodačka Hana Kratochvilová jezdí raději na prkně než na lyžích, nohejbal hraje sice jen rekreačně s kamarádkami, ale nejdenně vyhrály turnaj. Raději tančí, než vytváří choreografii, jak sama říká, nicméně její práci s herci oceňuje odborná kritika i diváci. Do Městského divadla Brno se dostala jako tanečnice po konkurzu na muzikál *Hair*, kterým se otevírala nová Hudební scéna. Jistě si vzpomenete, vloni to bylo deset let. Pokud vydržíte číst ještě dál, dozvíte se, jak vlastně vypadá práce choreografa či choreografky a jak také při tvorbě může pomoci vlastní dítě. Hanu Kratochvilovou jsme na jevišti Městského divadla Brno

viděli tančit rovněž v inscenacích *Zabrada divů*, *Oliver!*, *Červený a černý*, *Flashdance* i v dalších. Jako asistentka pracovala též na opusech *Odyssea*, *Cikáni jdou do nebe*, *Peklo* a celou choreografii vytvořila pro představení *The Stars of Musical*, *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Chicago*, *Hair*, *Cid*, *Slíby chyby*, *Očistec*, *Kočky*, *DUCH*.

Tančila jste ráda už v dětství?

Od osmi let jsem se věnovala moderní gymnastice a až v patnácti jsem zavítala poprvé na letní taneční kemp ve Skryjích na Brněnsku, kde mi to připadalo mnohonásobně zábavnější. Mimo jiné i proto, že jsem tam potkala svého budoucího muže! (*smích*) Nastala u mne jakási proměna, samotné kurzy tance i atmosféra mě úplně pohltily a cítila jsem, že tančit je mnohem lepší než sportovat. V září jsem prošla konkurzem do taneční skupiny Crazy Dancers, kterou vedla tanečnice Leona Qaša Kvasnicová. Tento kolektiv později vytvořil základ taneční skupině Magic Free Group, kde jsem pak fungovala i jako umělecká vedoucí. Tituly sbírají tanečníci po světě dosud.

Když jste se rozhodovala ke studiu taneční pedagogiky na JAMU, už jste měla nějaké konkrétní představy, jak a kde byste chtěla pracovat?

Neměla, ale chtěla jsem si doplnit mezery. A vůbec představa, že můžu studovat na vysoké škole tanec, mi přišla skvělá. Budoucnost jsem moc neřešila, říkala jsem si, že budu třeba učit na základní umělecké škole. Do té doby jsem se věnovala jen komerčním tanečním stylům, případně modernímu a jazzovému tanci. Jako samouk jsem absolvovala různé semináře a workshopy. Z klasického tance i baletu jsem uměla jen základy, takže jsem mezi spolužáky, absolventy Taneční konzervatoře Brno, měla co dohánět. A ve 4. ročníku mě oslovil Radek Baláž, tehdy vedoucí ateliéru muzikálového herectví JAMU, ať u něj učím jazzový tanec. Ocitla jsem se i v dalších ročnících a zůstala na této věhlasné škole asi šest let. Poté jsem se dostala sem, do Městského divadla Brno.

Jak jste se stala asistentkou choreografa, choreografky?

První asistenci jsem dělala v roce 2005 Vláďovi a Ivaně Kloubkovým v inscenaci *Jesus Christ Superstar*, nabídl mně ji Petr Gazdík, zřejmě na základě

mojí šestileté praxe na JAMU, kde většina pedagogů tance zároveň funguje jako choreograf absolventských projektů, takže se leccemu přiučím. Minimálně potřebné pracovní flexibilitě!

Co vlastně všechno musí umět a co dělá asistent choreografa?

To je různé, záleží na choreografovi, jak moc potřebuje pomoc. Někdy „jen“ zaznamenává hotové choreografie na video, případně zakresluje tvary a prostor, místa tanečnicků. Někdy však musí i sám vytvořit nějaké číslo, mně se to stalo v inscenaci *Čarodějky z Eastwicku* v roce 2007, kdy náš oblíbený chorvatský choreograf Igor Barberić musel ke konci zkoušení náhle odjet a nechal mi na dostavění celou choreografii i práci na jevišti. Někdy asistent udržuje humor a dobrou náladu. V tomto u mne vede coby asistent Míša Matěj, legraci a pohodu za všech situací zvládá na jedničku s hvězdičkou. Považte, že v naší zatím poslední inscenaci *Johnny Blue* sám postavil dvě z celkem dvanácti velkých choreografií,

*S Michalem Matějem
na Plese jako Brno*

*Na zkoušce muzikálu
Johnny Blue,
režie: Stanislav Moša*

abych se mohla souběžně věnovat jiné práci. Třeba sólistům nebo dámskému triu. Díky tomu jsme stihli práci na *Johnny* v pětidenním termínu.

Jaká byla práce na muzikálu Johnny Blue?

Velká. Dílo samo obsahuje asi 30 písní, což je hodně, a z toho vyplývá i hodně choreografií. Nebýt chytlosti podmanivých melodii Ralpha Siegela a talentu a precizního přístupu všech členů company, nešlo by to. Podle ohlasů diváků mám pocit, že se nejvíc líbí *Moskva*, možná i proto, že je nabitá ruským folklorem, dost se liší od ostatních čísel, včetně působivých kostýmů. Mně osobně se nejvíc líbí *Goodbye, Mary*. Mám ráda choreografie funkční, tedy sloužící ději a nepůsobící vytrženě z kontextu. Vadí mi, když je v divadelním představení choreografické číslo, ve kterém jde čistě o tanec jako třeba na nějaké taneční soutěži (samozřejmě nic proti nim), a postrádá herecký výraz a koncepci, která nás nějak posune v ději nebo alespoň umocní nějakou situaci, vztahy v příběhu. Zkrátka, mám ráda, když po působivém čísle na jevišti zůstanou diváci sedět jako zařezaní, vtažení do děje – je to víc než potlesk.

Otázka obligátní, ale důležitá: Jak se vám spolupracovalo a vůbec spolupracuje s režisérem Stanislavem Mošou?

Spolupráce byla a vůbec bývá fajn. Pan ředitel divadla je časově velmi vytížený, ale komunikace e-mailem funguje dobře. Na začátku mi vysvětlí, jak si co představuje, a pak už na mě moc nedohlží. Má ke mně důvěru a je na mě hodný, čehož si velmi vážím, a chovám ho v úctě.

Jak se z asistenta stane choreograf? Jde za principálem a řekne, podívej, já už tohle všechno umím, nebo čeká, až někdo řekne, jsi dobrý, budeš choreografem? Jak to bylo u vás?

Mě jako první pro choreografii v našem divadle oslovil herec a režisér Stanislav Slovák, jehož jsem i rok učila, a který mě jako choreografku využíval pro své projekty při studiu režie na JAMU. A když pak v roce 2008 režíroval svou první inscenaci *Já-anošik aneb Na skle malované*, dal mi možnost a důvěru projevit se a tím mně vlastně otevřel cestu. Já bych si sama o takovou práci neřekla, nemám tolik sebedůvěry, tu mi dodá většinou režisér nebo asistent. Nebo členové taneční company, a za to jsem jim velmi vděčná. Tančit mě baví více, než dělat choreografii. Při tanci člověk může vyjádřit spoustu emocí, které v sobě nosí, a to mi dělá dobře. Choreografování s sebou nese mnohem větší zodpovědnost a časovou vytíženost. Dokud jsem ještě neměla rodinu, stíhala jsem vše bez problému: dopoledne zkouška, odpoledne výuka, večer zkouška nebo

představení a potom ještě večírky. Teď, co máme Amálii, je to složitější. Manžel má práce taky hodně a navíc časově nepravidelnou, takže musíme každý týden plánovat – kdo a kde bude hlídat. Z velké části to pokrývají babičky. Jen pro ilustraci – kdyby právě teď Amálka neobracela s dvojčaty Bětkou a Matějem vzhůru nohama byt u sousedů pod námi, nemohla bych odpovídat na otázky Dokořanu (*smích*). Takže večírky a JAMU jsem prozatím vzdala a nechala si jen konzervatoř, kde je lepší kolektiv a panuje tam uvolněnější nálada, mám to tam ráda.

Jak vůbec vzniká choreografie k muzikálu?

Začínám vždycky těmi nejtěžšími čísly, která potřebuji čas na vstřebání. Nejprve si hudbu naposlouchám a představuji si, co by se na jevišti mělo nebo mohlo dít v závislosti na scénáři (konkrétně ve scéně před a po) a kolik lidí a kteří se daného čísla účastní. Teprve potom rozvrhnu jednotlivé části písničky tak, aby se třeba delší píseň nevlekla a měla potřebnou gradaci. Pak si kreslím tvary – jestli budou tančit ve čtverci, řadách nebo nějakém hloučku (vypadá to jako piškvorky, kluci X a holky O). A konkrétní pohyby dotvářím nakonec. Pokud je doma Amálka, moc ráda se zapojuje do mého tvůrčího procesu a já pak zvažuju i její spontánní nápady. Například: kluci chytí holky a budou se spolu točit jako na svatbě nebo můžou hrát třeba na

sochy, když je to tak (podle Amálky) hrozně dlouhý. Času bych potřebovala k této práci vždycky víc. Mám v sobě až nezdravou zodpovědnost a pečlivost.

Ve vašem curriculum vitae jsem našel názvy tří filmů: Kamenný klíč, O ztracené lásce a Sněžný drak. Omlouvám se, neviděl jsem ani jeden. Tam také tančíte?

Všechny tři jsou pohádky, takže tančím mezi hadími ženami, kočkami. Ve *Sněžném drakovi* jsem tančila jednu z dvorních dam, to bylo spíš pro zábavu a na zpestření.

Říkáte, že v nohejbalu, byť jen rekreačním, vyhráváte turnaje. Kde trénujete?

Každý rok jezdíme hrát a trénovat na Vysočinu, k rybníku na Mílově, je to tam super nejen po sportovní stránce. Na lyže jezdíme pravidelně do Krkonoš na Paseky nad Jizerou i s rodinou a s bandou dalších dětí. Pokud je sněh, nemá to chybu. Amálka chodí do Sportíku, kde jí to jde mnohem lépe než v tančování. Má po tátovi patriční „rozhled“ (v pěti letech měří přes metr dvacet), který je těžké zkoordinovat. Manžel Tino sportuje podobně jako já, navíc posiluje i s pivním püllitrem, což je pro něj užitečný trénink při nejedné společenské události, které často fotí (*smích*).

Text: Jan Trojan,

foto: jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

*S režisérem Stanislavem Mošou
při práci na muzikálu Johnny Blue*

Již pošesté se promění prostor Biskupského dvora Moravského zemského muzea v Brně v divadelní jeviště, již pošesté ožije chladná dlažba a tichá zákoutí napínavými, dojemnými i komickými příběhy, vyprávějíci osudy významných českých historických osobností. Ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša a generální ředitel Moravského zemského muzea Martin Reissner ve spolupráci se zkušenou reklamní společností SNIP & CO pod vedením generálního ředitele Jiřího Morávka tentokrát představí divákům čtyři inscenace MdB, z toho dvě zcela původní a psané právě pro tento jedinečný brněnský prostor.

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea v Brně (vstup na představení od Zeleného trhu). Představení se začátkem ve 20.30 hodin se hrají ve venkovních prostorách za každého počasí.

BISKUPSKÝ DVŮR 2015

DIVADLO POD NOČNÍ OBLOHOU

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

MENDEL

ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ

komedie se zpěvy o brněnském géniovi

V inscenacích uváděných v unikátním prostoru Biskupského dvora se pravidelně věnujeme výrazným osobnostem moravské historie. Autorský tým Slovák – Šotkovský – Štěpán završí komedií se zpěvy *Mendel aneb Vzpoura hrášků* jakousi volnou, žánrově rozrůzněnou trilogii autorských inscenací koncipovaných pro tento prostor. Po výpravě legendě se zpěvy *Baron Trenck* a činoherním baletu *Cyřil a Metoděj* přichází na řadu příběh snad světově nejproslulejšího Brňana – zakladatele genetiky Gregora Johanna Mendela, opata augustiniánského kláštera na Starém Brně. Nepůjde však o tradiční životopisné drama, ale o komediální zpěvohru s pů-

vodními písněmi, v níž do Mendelova osudu vstoupí rozličné brněnské legendy (neboť vnímáme Mendela jako brněnský středobod a erb Brna, s jehož osobou autoři spojují nejružnější brněnské mýty) a v níž se konečně dozvíme také to, co na opatovy experimenty říká sám starobrněnský hráč.

Režie: Stanislav Slovák

Uvádíme: 21. – 26. června, 5. – 7. července 2015

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

BARON TRENCK

výpravná legenda se zpěvy

Věhlasný baron Trenck byl mimořádně sugestivní, kontroverzní a rozporuplnou osobností – vzdělaný intelektuál, schopný válečník a přitažlivý muž na straně jedné, pudový násilník na straně druhé. Jeho životní příběh byl plný bitev, násilí, neustálé kokeřerie se smrtí a zároveň mnoha romantických milostných avantýr. Inscenace, která o něm vypráví, je rovněž opulentní divadelní hostinou: výpravné kostýmy, bojové scény, duchaplné konverzace i komentující vstupy jarmarečního pěvce, to vše ve spojení s krásou historické architektury a volného nebe nad námi.

Původní historické drama přichází s látkou, která se právě do prostor Biskupského dvora nanejvýš hodí. Tělo hrdiny naší inscenace, legendárního vojevůdce rakouské armády Františka Trencka, totiž odpočívá jen několik desítek metrů od Biskupského dvora, v kapucínské kryptě kostela Nalezení svatého Kříže.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán, Martin Havelka, Jakub Uličník, Hana Kovářková, Milan Němec, Michal Isteník, Patrik Bořecký, Zdeněk Junák a další.

Uvádíme: 28. a 29. června 2015

Alan J. Lerner, Frederick Loewe
MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)
muzikál

Dnes již klasický muzikálový titul, který měl premiéru na Broadwayi v roce 1956, vypráví známý příběh květinářky Lízy Doolittlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu... To, že Líza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravy a režiséra Stanislava Mošu k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantecu. Tak se zrodila *My Fair Lady* s přívlastkem *ze Zelňáku*, protože postava Lízy se přesunula z původní londýnské tržnice Covent Garden na brněnský Zelný trh. Nejde totiž jen o jazykovou inovaci, ale i o posun do místních reálií. A tak postavy v úvodu nevychází z Královské opery, ale z Reduty, kde nehráli Verdiho *Aidu*, ale lidovou operetku *Na tý louce zelený*... Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním představitelům (v čele s několika nositeli Cen Thálie) slibuje inscenace, kterou doprovází osmičlenný živý orchestr za řízení Karla Cóna, mimořádný divácký zážitek.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář a další.

Uvádíme: 1. – 3. července 2015

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štaidl, Eduard Krečmar

NOC NA KARLŠTEJNĚ

legendární český muzikál

Původní veselohra Jaroslava Vrchlického, podle které později vznikl i slavný film, měla premiéru

v Národním divadle v roce 1884 a záhy se stala velmi oblíbenou. Její vřhlas ještě zesílil po roce 1973, kdy Zdeněk Podskalský natočil stejnojmennou filmovou hudební komedii, která je již součástí zlatého fondu české kinematografie. Nic nezáleží na tom, že zápletko, podle níž na Karlštejn nesměly vstoupit ženy, je pouhou legendou. Listina z roku 1357, která Vrchlického pravděpodobně inspirovala, pouze uvádí: „Zakazujeme, aby ve věži hradu Karlštejna, v níž se nachází kaple, bylo dovoleno komukoli s nějakou ženou, byť by to byla i zákonnitá manželka, spát nebo ležeti.“ Jediné omezení se tedy týkalo posvátné kaple Svatého Kříže, jinak byl hrad ženám přístupný. Oblíbené příběhy se ale nemusejí zakládat na pravdivém základě... Romanticky zidealizovaná a úsměvná historka ze života otce vlasti se stala nesmrtelnou díky filmovému zpracování s takovými hereckými osobnostmi, jakými byl Vlastimil Brodský, Waldemar Matuška, Miloš Kopecký, Karel Höger, Jana Brejchová či Jaroslav Marvan, pro kterého byla role purkrabího jeho poslední filmovou prací. Diváckou atraktivnost zaručují také dnes již zlidovělé písně s melodiemi Karla Svobody.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Jaroslav Matějka, Lukáš Janota, Jiří Mach, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák, Andrea Březinová, Aleš Slanina a další.

Uvádíme: 9. – 12. července 2015

Vstupenky lze zakoupit již nyní v pokladnách Městského divadla Brno, Lidická 12, 602 00 Brno, nebo online na www.mdb.cz.

Hromadné objednávky přijímá komerční oddělení, tel.: 533 316 352, email: komercni@mdb.cz.

Chcete vyznat lásku originálním způsobem?

Nebo popřát babičce k narozeninám?

Pošlete jim svůj vzkaz v tramvaji!

Dopravní podnik města Brna, a. s., vám nabízí volné plochy ve speciální „P.S. tramvaji“ (tramvaj K2R, ev. č. 1049), zde vám na 14 dní ZDARMA vzkaz vyvěsíme do reklamních vitrín.

Kde se tramvaj pohybuje, najdete na stránkách www.iris.bmhd.cz (zadejte evidenční číslo vozu).

Pěkně se bavte a dodržujte pár pravidel...

Pravidla najdete na www.dpmb.cz

Jiří Voskovec, Jan Werich, Jaroslav Ježek:

TĚŽKÁ BARBORA

Hry Jiřího Voskovce a Jana Wericha se mohou zdát neoddělitelně spjaty s osobnostmi svých autorů, na stranu druhou se už dávno staly trvalou součástí zlatého fondu české dramatiky. *Těžká Barbora* mezi všemi díly V+W vyniká brilantním humorem obou autorů i zcela kouzelným nadčasovým poselstvím. Příběh je posazen do malého holandského městečka Eidamu, jehož konšelstvo je rozhádané, prolezlé korupcí, podvůdky a intrikami, a kde místní učitel, nejčestnější postava hry, se tomu neumí postavit. Nakonec se však tváří v tvář ohrožení z mocné sousední země Yberland a za vydatné pomoci dvou zběhlých yberlandských žoldnérů, kteří se k nim připojí, eidamští semknou a prokáží nečekanou vůli a soudržnost. Plejáda plastických komediálních figur a figurek, pověstný slovní humor V+W a nesmrtelné Ježkovy hity jako *Holduj tanci, pohybu, Vy nevíte, co je středověk* nebo *Sláva mu, on je pašák* – i to jsou jedny z mnoha důvodů, proč přivítat *Těžkou Barboru* na jevišti Činoherní scény Městského divadla Brno.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Jiří Ressler, Zdeněk Junák, Evelína Kachlířová nebo Markéta Sedláčková, Patrik Bořecký, Lucie Zedníčková, Vojtěch Blahuta, Ladislav Kolář, Jakub Uličník a další.

Martin Lingnau, Jurrian von Dongen,

Koen van Dijk:

LET SNŮ LILI

Třináctiletá holčička Lili hledá své místo ve světě. S rodiči se neustále dohaduje o tom, co by měla a neměla dělat, rodiče sami se spolu často hádají a vytvářejí tak kolem sebe nepřijemnou atmosféru. Dosud bylo pro Lili velkou radostí vyrábět s babičkou Knihu elfů, malovat do ní obrázky, vymýšlet příběhy. Kamarádi se jí ale vysmívají, že už je na podobné fantazirování velká. Když se tedy Lili na začátku našeho příběhu znovu ocitá u babičky, nechce už její vyprávění o Elfů říši poslouchat. Jakmile Lili usne, začnou se ovšem dít

podivné věci... Z Elfů říše přiletá Aloe, elf světluška, a hledá svoji ztracenou sestřičku Amyru. Ukazuje se, že král elfů Oberon má velké starosti, neboť dosud mírumilovný trollí národ se pod vedením urputného Furiuse snaží elfy vystrnadit z jejich území. Elfové přicházejí o svou magickou sílu, která dokáže svět harmonizovat, neboť lidé na ně přestávají věřit. Lili se tedy s babičkou vydává na cestu, na které je čeká dobrodružný pokus o záchranu Elfů říše. Po cestě potkávájí trolle Nemotoruse, který touží být elfem, do cesty se jim postaví i popletený Furiusův špión Netopýrus. Začne díky Lili v Elfů říši znovu padat kouzelný prach? Podaří se Oberonovi a jeho ženě Titanii znovu nastolit klid mezi elfy a trolly? A jak je to vlastně s babiččinou minulostí? A stalo se to všechno doopravdy, nebo to byl jen sen? Napínavý příběh plný záračných postav a prostředí, který je protkán krásnými písněmi, je určen pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Jana Musilová, Milan Němec nebo Igor Ondříček, Kateřina Marie Fialová nebo Natálie GROSSOVÁ, Jana Gazdíková nebo Lenka Bartolšicová, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník a další.

Anton Pavlovič Čechov:

STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve víře v profesorovy schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně děl a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít... Inu, souboj vášní, sebeklamů, rozbitých

PROGRAM KVĚTEN

Činoherní scéna

1. pá 19.00	Skleněný pokoj	AB5
2.5. so 19.00	Skleněný pokoj	
3.5. ne 18.00	Skleněný pokoj	
4.5. po 19.00	Těžká Barbora	AB1
5.5. út 19.00	Těžká Barbora	E2
6.5. st 19.00	Těžká Barbora	AB3
7.5. čt 19.00	Jméno	A4
8.5. pá 19.00	Jméno	E5
9.5. so 19.00	Jméno	AB6
10.5. ne 18.00	Donaha!	
11.5. po 19.00	Donaha!	
12.5. út 19.00	Jméno	C2
13.5. st 19.00	Jméno	
14.5. čt 19.00	Jméno	C4
15.5. pá 19.00	Jméno	C5
17.5. ne 18.00	Jméno	
18.5. po 19.00	Dvojitá rezervace	A2015
19.5. út 19.00	Strýček Váňa	R2015
20.5. st 19.00	Strýček Váňa	Z2015
 <p><i>Strýček Váňa</i></p>		
21.5. čt 18.00	Podivný případ se psem	
22.5. pá 19.00	Podivný případ se psem	
23.5. so 19.00	Podivný případ se psem	
24.5. ne 18.00	Těžká Barbora	
25.5. po 19.00	Těžká Barbora	
26.5. út 18.00	Těžká Barbora	
27.5. st 18.00	Skleněný pokoj	
30.5. so 19.00	Skleněný pokoj	
31.5. ne 19.00	Skleněný pokoj	

Hudební scéna

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

1.5. pá 14.00	Let snů LIII	
1.5. pá 18.00	Let snů LIII	
2.5. so 14.00	Let snů LIII	
2.5. so 18.00	Let snů LIII	
3.5. ne 14.00	Let snů LIII	
3.5. ne 18.00	Let snů LIII	

15.5. pá 14.00	Ostrov pokladů	
15.5. pá 19.00	Ostrov pokladů	A5/AB5
16.5. so 19.00	Ostrov pokladů	P
17.5. ne 19.00	Ostrov pokladů	D/E7
18.5. po 19.00	Ostrov pokladů	A1/AB1
19.5. út 19.00	Ostrov pokladů	A2/AB2
20.5. st 19.00	Ostrov pokladů	A3/AB3
21.5. čt 19.00	Ostrov pokladů	A4/AB4
22.5. pá 18.00	Ostrov pokladů	
23.5. so 14.00	Ostrov pokladů	
23.5. so 19.00	Ostrov pokladů	A6/AB6
24.5. ne 18.00	Ostrov pokladů	
25.5. po 18.00	Ostrov pokladů	SP
26.5. út 19.00	Ostrov pokladů	C2/E2
27.5. st 18.00	Ostrov pokladů	
28.5. čt 19.00	Ostrov pokladů	C4
29.5. pá 19.00	Ostrov pokladů	C5/E5
30.5. so 18.00	Ostrov pokladů	
31.5. ne 14.00	Ostrov pokladů	
31.5. ne 18.00	Ostrov pokladů	

PROGRAM ČERVEN, ČERVENEC

Činoherní scéna

1.6. po 18.00	Skleněný pokoj	
2.6. út 19.00	Skleněný pokoj	E2
3.6. st 19.00	Skleněný pokoj	A3
4.6. čt 19.00	Skleněný pokoj	AB4
5.6. pá 19.00	Princ Homburský	A5
7.6. ne 18.00	Donaha!	
8.6. po 19.00	Donaha!	
9.6. út 19.00	Těžká Barbora	AB2
10.6. st 18.00	Těžká Barbora	SP
11.6. čt 19.00	Dvojitá rezervace	M2015
12.6. pá 19.00	Dvojitá rezervace	X2015
13.6. so 19.00	Dvojitá rezervace	T2015
14.6. ne 19.00	Dvojitá rezervace	
15.6. po 19.00	Dvojitá rezervace	

16.6. út 19.00	Jméno	A2
16.6. út 22.00	Riverside Drive	
17.6. st 19.00	Jméno	AB3
17.6. st 22.00	Riverside Drive	
18.6. čt 19.00	Jméno	
19.6. pá 19.00	Jezinky a bezinky	
20.6. so 19.00	Jezinky a bezinky	
22.6. po 19.00	Jezinky a bezinky	
24.6. st 19.00	Jméno	
25.6. čt 19.00	Jméno	
26.6. pá 19.00	Jméno	AB5

Hudební scéna

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

2.6. út 19.00	DUCH
3.6. st 19.00	DUCH
4.6. čt 18.00	DUCH
5.6. pá 19.00	DUCH
7.6. ne 18.00	DUCH
8.6. po 19.00	DUCH
16.6. út 18.00	Benátský kupec
17.6. st 18.00	Benátský kupec
22.6. po 19.00	Johnny Blue
23.6. út 19.00	Johnny Blue

Biskupský dvůr

21.6. ne 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
22.6. po 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
23.6. út 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
24.6. st 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
25.6. čt 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
26.6. pá 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
28.6. ne 20.30	Baron Trenck
29.6. po 20.30	Baron Trenck
1.7. st 20.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)
2.7. čt 20.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)
3.7. pá 20.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)
5.7. ne 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
6.7. po 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
7.7. út 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrášků
9.7. čt 20.30	Noc na Karlštejně
10.7. pá 20.30	Noc na Karlštejně
11.7. so 20.30	Noc na Karlštejně
12.7. ne 20.30	Noc na Karlštejně

iluzí, nenaplněných nadějí a neopřetovaných lásek: nadměru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Jan Mazák, Miroslava Kolářová, Eva Jelínková, Patrik Bořecký a Jaroslav Záděra.

Heinrich von Kleist:

PRINC HOMBURSKÝ

Z her největšího dramatika německého romantismu Heinricha Kleista se na českých jevištích nejčastěji hraje komedie *Rozbitý džbán*, v Německu samém však za Kleistovo vrcholné dílo platí romantické drama *Princ Homburský*. Vypráví příběh mladého válečného hrdiny, snílka, který je zamilován do kurfiřtovy dcery Natálie, a kurfiřt sám jejich lásce přeje. Jejich naprosté štěstí však ve chvíli pomine, když princ snící o Natálii přeslechne při válečné poradě nejvyšší rozkaz a při bitvě vede svůj oddíl do zakázaného útoku. Sice uspěje, za neuposlechnutí rozkazu je však odsouzen k smrti. Mezní situace vede prince k zásadnímu přehodnocení všeho, v co doposud věřil a co uznával. Válečná událost se proměňuje ve velké drama o lásce, cti a spravedlnosti. Pro tuto inscenaci připravil zcela nový překlad Václav Cejpek.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Lukáš Janota, Viktor Skála, Eliška Skálová, Lenka Janíková, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Zdeněk Junák, Jiří Mach a další.

Joseph Kesselring:

JEZINKY A BEZINKY

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nesmál...! Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších deklativních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíše atmosféra viktoriánské Anglie než

newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovery, příjemné a pohostinné slečny, zvou podobně staré pány na bezinkové víno... V této rajské pohodě se však dějí věci nadměru podezřelé! A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Herfortová, Jana Gazdíková, Martin Havelka, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Evelyn Kachlířová, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Bureš, Michal Isteník a další.

Stanislav Moša, Ralph Siegel:

JOHNNY BLUE

Nový původní muzikál *Johnny Blue* je inspirovaný faustovským tématem. Johnny Blue je slepý pouliční zpěvák, kterého ďábel, zde v podobě ženy Satany, svede na svou cestu. Výměnou za něco tak nehmateľného a nejistého jako je duše, nabídne Satana Johnnymu dar vidění. Dokud Johnny zpívá na ulici, vede spokojený život, má vedle sebe svou milovanou Marii, a tak se zdá, že mu nic nechybí. Pak se ovšem objeví přítel z dětství Fred, který jej přesvědčí, že se stane jeho manažerem a dostane ho do velkého šoubyznyosu. Johnny má totiž vzácný talent, na němž se může přizívit i spousta okolních rádoby přátel. Johnny v nablýskaném pozlátkovém světě pomalu ztrácí svou původní tvář, vzdaluje se milované Marii a čím větší je jeho sláva, tím osamělejší se stává. S příchodem Satany se situace ještě přiostruje, ačkoliv Johnny konečně uvidí svět kolem sebe, svoji duši zcela ztrácí. Naštěstí je tu ještě Marie, která na starou lásku nezapomíná a stojí jí za to o ni, respektive o něj, bojovat i se samotným peklem... Vedle nového, aktuálního pojetí známého příběhu nabízí muzikál hudbu slavného a zkušeného německého producenta a autora Ralpha Siegela, jehož písně pro různé interprety několikrát vyhrály mezinárodní soutěž Eurovize.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Dušan Vítázek, Lucie Bergerová nebo Hana Holířová nebo Svetlana Janotová, Andrea Březinová nebo Radka Coufalová, Alan Novotný nebo Aleš Slanina a další.

2015

LÉTO

NA DVŮŘE MdB

Městské divadlo Brno

Lidická 12

DĚTSKÝ DEN

30.5. 2015 7. ročník

www.detskydenbrno.cz

Dinokrokové
HOCUS A LOTUS
slaví narozeniny!

10:00 Otevření dvora MdB

11:00 **THE FIRE**

12:00 **THE AIRPLANE**

13:00 Městské divadlo Brno
OSTROV POKLADŮ

14:00 **GETTING LOST**

15:00 MdB - **OSTROV POKLADŮ**

16:00 **MAGIC BOX**

16:45 Slavnostní zakrojení

narozeninového dortu a losování o hlavní cenu

17:00 **DISKOTÉKA**

www.detskydenbrno.cz

ČERT TĚ VEM

Lucie BERGEROVÁ

Lucie Bergerová je pro mnohé diváky Městského divadla Brno vcelku neznámá herečka. Není divu. Jako dosavadní významná členka souboru Těšínského divadla se věnovala práci především na domovské scéně, popřípadě zájezdům s mateřským divadlem po celé republice. Ovšem, kdo se v divadelním světě jen trochu vyzná nebo kdo ji už také viděl v muzikálu *Johnny Blue*, při zaslechnutí jejího jména zcela jistě zpozorní. Lucie totiž „vypálila rybník“ mnohem slavnějším kolegyním a za svou roli muzikálové Báthoryčky, vytvořenou v roce 2013, si loni odnesla Cenu Thálie.

Naše první setkání před časem v kavárně vedle vchodu na Činoherní scénu bylo poněkud hektické. Drobná energická žena s pevným stiskem ruky, která kolem sebe alespoň v tu chvíli šířila zjevně pozitivní energii, totiž uvízla v jedné z početných kolon na trase mezi Havířovem, kde dosud žije i s rodinou, a Brnem. Očividně ji to však nerozházelo a odevzdaně poznamenala, že takové cestování bude muset ještě nějaký čas vydržet.

„Už ani nepočítám, kolikrát jsem tu cestu na zkoušky muzikálu *Johnny Blue* absolvovala. Je to dvě stě kilometrů po ne zrovna příjemné trase. Ovšem měla jsem a mám ještě řadu závazků na domácí scéně, které musím splnit, a teprve pak mohu pomýšlet na stěhování, které směřuji zhruba na srpen.

V praxi to fungovalo tak, že ráno jsem v sedm vyrazila, abych byla do desíti v Brně na zkoušce, po ní sedla do auta a jela zpátky do Těšína, abych se mohla připravit na představení, které hraju tam. Když se zadařilo, byla jsem na cestě i půl dne,“ směje se herečka, která vystupuje vedle Hany Holíšové a Svetlany Janotové jako Marie, tedy Johnnyho životní láska. A od příští sezóny bude v Brně doma, jelikož od srpna nastoupí do angažmá Městského divadla Brno. S přítelem a dvěma dcerami ve věku čtyř a jedenácti let se chtějí přestěhovat ještě před začátkem nového školního roku.

*Jak často hostujete a jak jste se vlastně k roli v muzikálu *Johnny Blue* dostala?*

Je to paradoxní, ale za osm sezón, které jsem už v Těšínském divadle prožila, jsem neabsolvovala ještě nikdy žádné hostování. Neměla jsem k tomu vlastně nikdy ani žádné choutky. Až nyní jsem se odhodlala jít na konkurz, ne však na roli, ale na možnou budoucí spolupráci, která mne zaujala, a ona se z toho vyklubala naprosto zásadní osudová změna v mém životě. Dokonce ji pocítuji (pokud vynechám fakt, že jsem maminkou báječných dvou dcer) jako tu vůbec největší změnu, která mě dosud potkala, profesní i osobní.

Sama říkáte, že jste patriot. Jak vstřebalo změny vaše divadelní i rodinné okolí?

*S Dušanem Vitázkem
v muzikálu *Johnny Blue*,
režie: Stanislav Moša*

Moji rodinu jsem přesvědčila, že toto nárazové a náročné období potrvá jen par týdnů, snad dva měsíce, do premiéry *Johnny Blue*, a pak se vše vrátí do zajetých kolejí. Netušila jsem, že tomu tak nebude a že se začíná psát naše nová budoucnost. Velkou oporou jsou mi nyní babičky i partner, který je manažer několika hudebních klubů, DJ a také dlouholetý herec ochotnického souboru, takže trošku moji práci chápe, a za ty roky, co se mnou žije, si už na divadelní svět snad zvykl. Hůř to samozřejmě snáší rodina, přátelé, ale i kolegové v divadle. Jsme jedna skvělá parta a případný odchod každého z nás je velkou ztrátou. Zároveň si však úspěch upřímně přejeme. Divadlo moje rozhodnutí rozhodně nepovažuje za zradu. V Těšínském divadle to už chodí tak, že se s tím jaksi počítá. Mladým hercům se dostane veškeré podpory a spousta příležitostí získat zkušenosti, jak se říká

„vyhrát se“, a pokud se jim naskytne dobrá příležitost, odejdou. Já už se sice nepočítám mezi mladé herce a ta příležitost přišla poněkud později, ale přišla. Tak jsem se jí chopila.

Bylo to spontánní nebo delší rozhodování o tak závažném životním kroku?

No, ono to bylo všechno trochu složitější. Já se totiž původně vůbec neucházela o roli v muzikálu *Johnny Blue*. Nedokázala jsem si představit skloubení s premiérami v Těšíně. Ten konkurz, o kterém mi řekla kamarádka, nebyl ale jen na obsazení rolí, ale i na případnou další spolupráci s touto scénou. A především kvůli tomu jsem tedy do Brna přijela. Možná, že zapůsobilo, že jsem v profesním životopise uvedla, že jsem držitelkou Thálie. Nevím. V každém případě, když mi pak zavolali pro mne tu zcela nečekanou zprávu, že jsem dostala roli v muzikálu a zároveň mi nabídli angažmá, se můj život opravdu zcela změnil. A když zasedla rodinná rada a museli souhlasit všichni, já byla rozhodnutá okamžitě. Pocit štěstí zatím trochu zastiňuje uvědomování si šíleného množství problémů a starostí, ale věřím, že všechny brzy pominou a budeme tady všichni šťastní. Jednou ze zásadních změn bude určitě i životní prostředí s mnohem čistějším ovzduším, než tím, které dýcháme na severu Moravy.

Když jste se zmínila, že je pro vás Johnny Blue osudovým muzikálem, jak jste to myslela? Vždyť je to přece zcela nový autorský kus, který se teprve světu představuje.

Když jsem před lety studovala konzervatoř, hlásila jsem se v Brně na přijímačky na JAMU. A už tehdy se mně město tak líbilo, že jsem si vysnila, že jednou v Brně budu žít. Pak – jak už to někdy bývá – se ale změnilo moje priority, z JAMU nebylo nic, rozhodla jsem se mít rodinu a zůstala jsem doma na severní Moravě. Ale po celou dobu mi bylo jasné, že pro muzikálového herce je nejvyšší profesní metou muzikálová scéna Městského divadla v Brně. Stejně jako je pro činoherního herce například Činoherní klub v Praze. Pro mne to byl vlastně jen sen, ale ten se teď nějakým záhadným způsobem začíná plnit a já se nestačím divit. A pomohl mně k tomu vlastně i nový muzikál. Proto už pro mě vždy zůstane osudovým.

Jak vás v Brně přijali? A jak se vám zde pracuje?

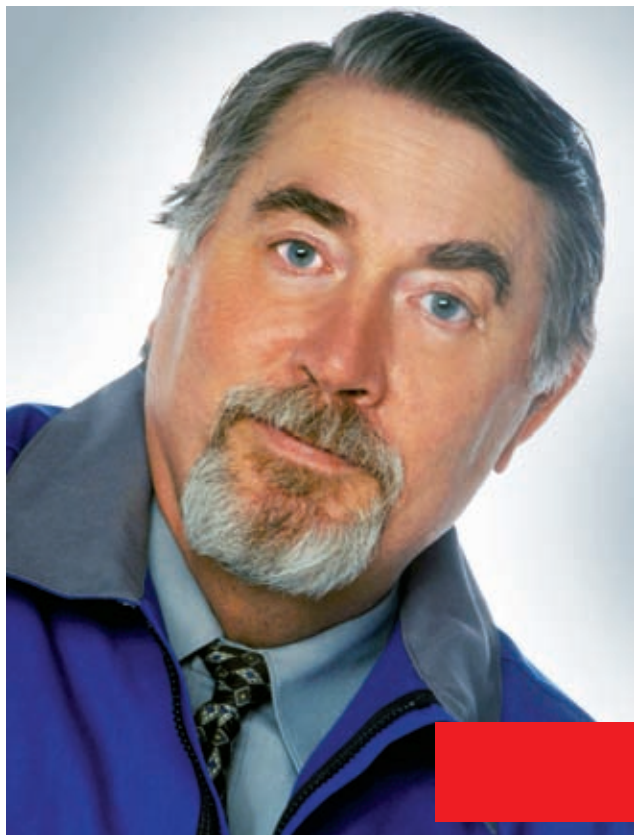
Jednoznačně skvěle. Já vím, že jsme herci a že to může být i do jisté míry přetvářka, ale já žádnou necítím. A koneckonců nešla jsem zase tak úplně mezi cizí lidi. Mám tady i pár známých z ostravské

konzervatoře – Haničku Kovářkovou nebo Kubu Przebindu, který se mě ujal až otcovsky. Pak tady mám svého kolegu Radka Novotného z první inscenace v Českém Těšíně, kde jsme oba vystupovali v muzikálu *Romeo a Julie* v hlavních rolích. Není to tedy vůbec cizí prostředí a i ostatní jsou velmi milí, fajn i ochotní. A když je to zapotřebí, když tady například ještě někdy poletuju jako splašená moucha, snaží se mi pomáhat. Jsem fascinována technickými možnostmi divadla. Práce zde má rychlé tempo a funguje to jen díky tomu, že všechny složky pracují na tisíc procent. A i díky tomu si tato scéna vydobyla pozornost, renomé a pevné postavení v divadelním světě. Profesionalita je naprosto úžasná a hrozně mě to baví pozorovat a být toho i účastníkem. Ostatně okamžitě mě do toho procesu zapojili, další roli jsem dostala v *Ostrově pokladů* v režii Stanislava Slováka.

A kdo vám přijede na brněnská představení zatleskat?

Do poslední chvíle jsem netušila, kterou premiéru a zda vůbec budu hrát. Nakonec mé pozvání přijali ředitel Těšínského divadla Karol Suszka a můj šéf Miloš Čížek. První premiéry *Johnny Blue* jsem se nemohla zúčastnit, protože jsem musela, jak velí tradice, Cenu Thálie předat nové nositelce v Praze v Národním divadle. Ovšem určitě se za mnou přijedou podívat rodiče, kteří sice s divadlem neměli nikdy nic společného, ale byli to právě oni, kdo mě od dětství podporovali v mém hudebním vzdělávání i celé dosavadní kariéře ze všech nejvíce. A ty do Brna na představení, ve kterém budu účinkovat, dostanu, i kdybych pro ně měla zařídit soukromé letadlo (*smích*).

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil*

Dne 6. května oslaví v kruhu rodiny, přátel a kolegů své významné životní jubileum Ing. Lubomír Spáčil, ekonomický náměstek našeho divadla. Do divadla nastoupil hned na tuto pozici 1. března roku 1993! Pomohl od základů zbudovat skvěle fungující uměleckou instituci tak, jak ji dnes znají diváci v celé Evropě. Zásadním způsobem se podílel na výstavbě Hudební scény našeho divadla i na všech dalších investičních aktivitách MdB. Svými pozitivními a specifickými životními postoji a názory celý život kolem sebe vytváří radostnou atmosféru, které je v naší profesi vždy tolik zapotřebí.

Tož, Lubošu:

„Nazdraví!!!“

Děkujeme a blahopřejeme!!!“

Jubileum

Lubomír SPÁČIL

JOHNNY BLUE: SLEPÝ ZPĚVÁK SE STAL V BRNĚ NOVOU MUZIKÁLOVOU POSTAVOU

Ředitel divadla, libretista a režisér Stanislav Moša rozhodně nepatří k běžným kumštýřům. Rok před svou šedesátkou má na svědomí více než sto padesát režii u nás i v zahraničí. Je autorem několika původních muzikálů, je textařem písní, kdyby byl ještě astrologem a astronautem, tak je to už muž ze světa fantazie. Ne, ale teď vážně. Moša je člověk nesmírně pracovitý a zvládá toho najednou víc než hodně. Důkazem je i březnová premiéra muzikálu *Johnny Blue*. Režisér své divadlo a protagonisty zná, a tak mohl libreto a texty „ušít“ přímo na tělo jednotlivým interpretům. A protože má v divadle kvalitní herce a současně dobré zpěváky, dokonce i aktivní muzikanty, měl samozřejmě z čeho vybírat. V tom je také klíč ke kvalitě výsledného tvaru muzikálu.

Spoluautorem díla je velmi známý německý hudební skladatel a textař Ralph Siegel jr. Junior proto, že také jeho otec (1911–1972) byl významným německým hudebním skladatelem. Ovšem syn se stává slavnějším než otec. Je autorem stovek písní pro německé i zahraniční interprety. Nahrál skladby třeba i s Karlem Gottem a je autorem několika písní, které zazněly v soutěžích Eurovize. Mnohé se zpívají už desítky let, takže je autor v německy mluvících zemích neméně slavný, jako u nás třeba Karel Svoboda. Stanislav Moša se dal dohromady s tímto veleslavným skladatelem, vybral z jeho písní mnohé také u nás známé a vytvořil libreto o slepém zpěvákovi, jenž vymění svůj zrak za duši, kterou zaprodá peklu. Dívka, která se předtím o slepce starala, ovšem vybojuje jeho duši zpět, a tak, jak to má v romantickém muzikálu být, láska zvítězí i nad ďáblem.

Pod hudební nastudování a pod aranžmá muzikálu se podepsal Karel Cón, orchestr pak pod jeho taktovkou zněl bravurně. Důležitou roli v inscenaci hrály světelné efekty, které jsme viděli ze tří stran scény, i na stropě. S projekcí a animacemi čaroval Petr Hloušek, světelnou režii měl na starosti David Kachlíf. Na scéně se vlastně ničím jiným nečarovalo, jenom světly.

Vraťme se však k uměleckým výkonům. Na Hudební scéně MdB je běžné, že je režisér schopen postavit dvě rovnocenné alternace. Už jenom titulní role, na které celá inscenace stojí a padá, by byla v mnoha divadlech nemožná. Slepý zpěvák přímo před diváky (žádný playback) hraje na kytaru, na fukací harmoniku a zpívá. Prostě profesionální country muzikant. Na předpremiéře jím byl Dušan Vitázek, herec neuvěřitelně širokého rejstříku. Vím však, že stejně to umí i jeho alternant Jiří Mach. Totéž platí o postavě milující Marie, kterou zahrála i nádherně zazpívala Svetlana Janotová. Umím si také představit, že ji stejně kvalitně alternuje Hana Holišová. Ovšem v bulletinu se objevuje ještě jedno jméno, Lucie Bergerová, původně z Těšínského divadla (loňská laureátka Ceny Thálie), a na tu se asi stojí za to podívat, jde o její první velkou roli

v Brně. Významnou hereckou kreací na sebe upozornil Aleš Slanina v postavě Mrchy Freda. Jeho smysl pro komediálnost a jeho výbušné herectví bylo skutečnou diváckou lahůdkou. Ovšem alternuje ho Alan Novotný, který se ukázal také jako výborný komediant třeba v *Charleyově tetě*. Snad ještě stojí za to připomenout postavu Satana, či Santanky, kterou hrála Radka Coufalová. Kostým, světla a její hrozivý hlas působily opravdu mysticky.

Alternuje ji Andrea Březinová, která své umění ukázala například v roli Glórie v muzikálu *Flashdance*. Další postavy už nejsou dějově tak důležité, všichni na scéně hrají všechno, protože jde o skutečně výpravný muzikál. Ten vděčí za svou pestrost nejen scénickým efektrům, ale také kostýmům Andrey Kučerové. Opomenout nemůžeme ani bezvadnou taneční průpravu všech protagonistů a nápaditou choreografii s mnoha novými prvky, obraty, gesty, s umnou mizanscénou Hany Kratochvilové.

Hudební scéna získala v novém titulu hru plnou známých i méně známých písní německého hitmakera Ralpa Siegela, s libretem a texty Stanislava Moši. Závěrečný potlesk vestoje naznačil, že půjde o muzikál divácky vděčný a oblíbený.

*Peter Stoličný, www.musical-opereta.cz,
31. 3. 2015*

JOHNNY BLUE SE PODAŘIL

„Ty písničky jsou skvělé a bylo by škoda je nevyužít,“ obhajoval Stanislav Moša coby autor a režisér svůj projekt na recyklaci vybraných písní německého hitmakera Ralpa Siegela, který jich doposud za třicet let své kariéry napsal na dva tisíce. A pan Moša měl pravdu. Výběr písní se mu zdařil na výtečnou, písně žijí s dějem, zdařile je znovu otextoval a zabudoval do vtipného příběhu, stvořeného pro typický úspěšný muzikál. Vtipného doslovně, nasmějte se. Pak zapojil realizační tým Městského divadla Brno, který nikdy nezklame, a publikum se mohlo utleskat.

Druhou nejdůležitější prací (po té autorské) jsou hudební aranže. Těch se ujal Karel Cón a měl dosti práce písně aranžérsky spojit do jedolitého celku, neboť výběr zahrnoval široké časové období. Panovaly jisté obavy, co aranžím řekne Ralph Siegel, známý perfekcionista, ale ten byl už při schvalování navýsost spokojený a při premiéře zářil nadšením a pánům Mošovi a Cónovi velice děkoval. Bodejť by ne za tak kvalitní práci. Písně v tomto muzikálu dělají většinu úspěchu, ale ne všechny. Petru Hlouškovi se povedla scéna evokující pódium při venkovních koncertech rockové hudby. Na její boční plátěné stěny jsou promítány záběry míst, kde se děj odehrává. A záběry to nejsou statické, například při těch z Moskvy po ulicích jezdí automobily.

Kostýmy Andrey Kučerové jsou, jak to říci, muzikálové. Krátké sukýnky i baloňáky, vyzývavé kostýmy tanečnic, pánové v klasice. Vyčnívá oblečení Mrchy Freda, Johnnyho manažera, s krásně pře-

písknutou zbohatlickou manýrou. A ovšem dáblíce Satana – s vysokou korunou na hlavě, v černém dlouhém koženém plášti, na vysokých černých kožených botách a s kratinkými rudými koženými šortkami. Zklamou vás, pánové, nejsou kůže na kůži, až taková Satana zase není. Ale je stále doprovázena subíkem, také v černém koženém ohozu.

Jak už jsem naznačil, příběh je typicky muzikálový. Jaký jiný by také měl být? Potulný slepý muzikant Johnny, vybírající peníze od kolemdoucích do futurálu kytary, potká svého přítele z mládí Mrchu Freda, který jej dostane na výsluní. Úspěchem opojený Johnny zapudí svou dívku Marii, která mu předtím byla víc než dobrou partnerkou, a užívá si. Při vrcholícím úspěchu přichází Satana, vyplatí Freda a Johnnymu nabídne zrak za duši. Johnny souhlasí s podmínkou, že za měsíc smlouvu buď potvrdí, nebo odmítne. Užívání vesele pokračuje a stíhačka Marie je stále v závěsu, stále marně. „Přece se ho jen tak nevzdám,“ umiňuje se. Jenže po měsíci se všechno zvrtne. Johnny odmítá pokračovat v užívání a raději volí návrat do chudoby a slepoty, návrat k Marii, přestože mu Satana slibuje celý svět u nohou.

Samozřejmě, autor Moša ctí nepsaný úzus muzikálového příběhu, i když realita by byla přesně opačná. Kdo by také odolal, že? Vždyť „štěstí je tak krásná, přepychová věc, ale prachy, PRACHY, PRACHY...“ Ovšem na druhou stranu, zase reálně, kdyby Satany za ty svoje prachy chtěli jenom naši duši, byl by to dobrý kšeft. Jenže ony chtějí mnohem, mnohem víc, stále VÍC a VÍC...

*Vratislav Mlčoch, www.babocka.vram.cz,
30. 3. 2015*

JOHNNY BLUE JE PŘEHLEDKOU PÍSNÍ NĚMECKÉHO HITMAKERA

V dramaturgickém plánu letošní sezóny původně Městské divadlo Brno avizovalo německý muzikál *Prodáný smích*. Nakonec se letos na jeviště dostal jiný kus s faustovským námětem – světovou premiéru si v Brně odbyl muzikál zdejšího ředitele Stanislava Moši – *Johnny Blue*.

Moša byl osloven berlínskou agenturou Gallissas, aby napsal hru s písněmi známého německého hitmakera Ralpa Siegela, jehož písně patří k pravidelným účastníkům soutěže o eurosong. Vznikl tak klasický hitmuzikál ve stylu třeba v současnosti populárního titulu *Mamma Mia!* Léty prověřené písně německého skladatele se staly základem Mo-

šova příběhu o lidské duši a pokušení, kterým musí člověk neustále odolávat.

Hlavním hrdinou je slepý zpěvák Johnny Blue, který se pod vlivem svého ziskuchtivého kamaráda z dětství stane mediální hvězdou. Johnny vyhraje pěveckou soutěž v Moskvě a kývne na nabídku Satany, která mu zapůjčí dar zraku. Chce za něj ale Johnnyho duši, zpěvák se musí do měsíce rozhodnout, zda tuto transakci akceptuje, jinak o zrak opět přijde. Pod dojmem úspěchu a nového vidění světa Johnny propadá kouzlu snadného života plného pozlátka a odvrací se od své dlouholeté lásky Marie. Vystavět muzikál na existujících písních má zřetelné výhody. Výhodou nepochybně je, že každá píseň v novém brněnském muzikálu obstojí jako samostatný rádiový hit. Písně jsou melodické, posluchačsky vděčné a některých melodií se divák nezbaví ještě dlouho po návštěvě divadla. Velmi povedený překlad Stanislava Moši navíc zajistil zpěvné a zapamatovatelné refrény.

Siegel je autorem především klasických popových melodií, někdy s náznaky disca (*Párty*) či country (*Směním léto*, ale i titulní *Johnny Blue*). Brněnští interpreti jsou obvykle stavěni před větší hudební výzvy, takže nepřekvapí, že jsou ve zpěvu takřka bezchybní. Hudební složka funguje dobře, velkou zásluhu na tom má především kompletně nová instrumentace Karla Cóna. Ten musel do stylové jednoty upravit zhruba tři desítky písní, z nichž u některých to nejspíš vůbec nebyla snadná práce. Poslechněme-li si například originál písně *Babička* (zpívaný Karlem Gottem), těžko si představím, že by ji bylo možné využít v současném muzikálu. A vida – ono to jde!

Dušan Vitázek dobře zpívá a tentokrát divákům ukazuje i svůj velký hudební talent, když mnoho písní doprovází na kytaru i foukací harmoniku. Taktéž Svetlana Janotová je v úloze Marie pěvecky i herecky jistá, typově velmi dobře obsazená. Za hvězdu večera bych ovšem tentokrát považoval Andreu Březinovou. Ze všech účinkujících musí ukázat největší rozsah svého hlasu. Výborně jí sedí především skladba *Tyjátr*, ale dobře se poprala i s pro její hlas nezvykle vysoko položenou písní *Římské zvony*.

Z kostýmů zaujme především vypilovaná róba Satany, vyřádit se mohla kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová i ve scénách v Moskvě či při putování časem v Římě.

Lukáš Dubský, www.i-divadlo.cz, 5. 4. 2015

PREMIÉRA FRANCOUZSKÉ KOMEDIE V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

Pár slov k samotnému názvu: „Jméno“ je francouzsky „Nom“. Ovšem název hry je správně „Le Prénom“. Další křestní jméno se dává dětem po narození, připojuje se k příjmení a slouží k odlišení jednotlivých osob v rodině. To je do českého jazyka nepřeložitelné. Takové druhé jméno by neměli rodiče před narozením prozrazovat. Vede totiž v rodině k vášnivým diskusím, bylo-li vybráno správně.

No a to je základ konfliktu hry, to je spouštěč motor všech dalších trapností, fórků, životních situací napsaných tak brilantně, že se divák směje vlastně pořád, aby mu na moment naskočila husí kůže: „teda tady to autoři přehnali“, ale hned následuje uvolňující smích, protože protagonisté se z toho velečerného humoru zase nějak vtipně dostanou. Není to však jenom bohapustá sranda. Na mnoha místech autoři umně přibrzdí, změní rytmus hry, dávají prostor k zamyšlení: „Co jsme to za lidi, že si dokážeme takto ubližovat?“

Městské divadlo Brno hru *Jméno* uvedlo v překladu Petra Christova a dramaturgii Jiřího Závise. Režijně ji připravil zkušený Petr Gazdík. V týmu měl scénografa Emila Konečného (funkční a jednoduchá scéna obýváku intelektuálů), herce oblékla do kostýmů Eliška Ondráčková (každá postava měla skutečně oblečené přesně to, co se od postavy očekávalo) a o světelný design a projekci se postarali jako skoro vždy v tomto divadle David Kachlíf a Petr Hloušek. Nápadití, vždy připravení přinést do inscenace něco zajímavého.

Petr Gazdík, profese herec i režisér, vedl své protagonisty smysluplně ve snaze o co největší pravdivost. Ti čtyřicátníci jsou čitelní již po prvních výstupech. Viktor Skála jako Pierre, dost popudlivý profesor, často zbytečně konfliktní, tak trochu „macho“. Umí pouštět hrůzu a hned zase být ml-

členlivým posluchačem. To potom přemýšlíme, co se mu motá hlavou a kdy zase vybuchne. Jeho manželka Elisabeth (Alena Antalová) rozehrála nádherně emancipovanou ženskou, bylo jí plně jeviště, i když na něm fyzicky nebyla. Nádherná role, nádherně zahráná. Kotel vášně, divák cítil, s jakou radostí si Antalová tu postavu „stříhla“. Jakub Uličník hrál muzikanta ve fraku, Clauda. Je to přítel všech, ještě z dětství. Nejdřív netušíme, proč hraje tak uzavřeně, jako by měl v sobě něco, co ho nutí držet se zpátky. Pak na to přijdeme, ale to se neprozrazuje, to je klíčová událost ve hře. Uličníkův Claude je krásným příkladem záměrně brzděného rozvoje postavy, aby se pak vše rozvinulo v plně překvapivé barevnosti. Martin Havelka hraje bratra Elisabeth, Vincenta. On je strůjcem většiny černohumorných žertů, on je tím bonvivánem, motorem bláznivých situací, on je také terčem útoků svých přátel a zdrojem většiny konfliktů. Havelka dokáže být živlem a dělá to s obrovskou radostí. Zbývá ještě jeho těhotná partnerka Anna, kterou hraje Viktória Matušovová. Patří do muzikálového ansámblu divadla, viděli jsme ji ve *Flashdance* i v *Donu Juanovi*, je to dobrá herečka, ale zde platí parafraze: I velkého herce potká malá role. Bezvadná parta herců na bezvadné scéně rozehrává bohapustou srandu s nečekanými dramatickými momenty. Smích až břicho bolí a najednou husí kůže. Poklona, páni autoři, poklona, pane dramaturgu, poklona, pane režisére. Chapeau!

Peter Stoličný, www.i-divadlo.cz, 15. 3. 2015

SVĚTOVÁ PREMIÉRA PŮVODNĚ KNIŽNÍHO BESTSELLERU V BRNĚ

Román britského spisovatele Simona Mawera se odehrává v Brně mezi roky 1925 a 1968. Podkladem příběhu je osud lidí kolem slavné vily Tugendhat světově uznávaného architekta Ludwiga Miese van der Rohe.

Meziválečné období bylo pro Československo, i přes nutnost překonávat různé překážky mladého státu, obdobím hospodářského rozmachu. V Brně se úspěšně rozvíjel průmysl. Tkalcovský, motorový, zbrojní, brněňští podnikatelé iniciovali výstavbu mnoha objektů, na kterých se podílelo několik slavných architektů. Brno, mnohonárodnostní město, kde vedle sebe v míru žili Češi a Moravané, Němci i Slováci a Židé, zažívalo šťastné období. Mladý manželský pár textilního magnáta Tugendhata si dává od slavného architekta postavit nevídanou

vilu, prosklenou moderní stavbu se stěnou z polodrahokamu – onyxu. Schází se zde smetánka mladých podnikatelů, umělců, je to prostě šťastné místo pro šťastné lidi. Taková byla realita, takové jsou vstupní kapitoly britského románu. Tak také začíná inscenace v Městském divadle v Brně, kde měla hra *Skleněný pokoj* premiéru.

Udělal jsem si malou anketu mezi vysokoškoláky, které učím. O existenci brněnské vily Tugendhat vědělo 75 procent dotázaných, o podrobnostech, jak vila vznikla, jaké potom byly její osudy, už vědělo jenom 6 procent dotázaných. Velmi pravděpodobně by tak nějak dopadla i anketa v Brně na ulici. Máme tady historický stavební poklad, k němu se váže velký příběh, jen do dnešních dnů jsme nedokázali, aby se ta vila, ten příběh, stal opravdovou kulturní součástí povědomí Brna. Udělal to za nás britský spisovatel. Udělal to Městské divadlo v Brně, kde v dramatisaci a režii Stanislava Moši hru nastudovali.

Román *Skleněný pokoj* vyšel v překladu Lukáše Nováka ve zlínském nakladatelství Kniha Zlín v roce 2009. Koupil jsem si román před premiérou ve foyer divadla, a tak mám těch 460 stran jenom prolistovaných. Z tiskové konference vím, že v divadelní hře byly použity všechny klíčové momenty

DUBEN 2015

NÁVŠTĚVA RALPHA SIEGELA, AUTORA HUDBY K MUZIKÁLU JOHNNY BLUE

románu. Tak teď nevím, jak to dramatičtář dokázal vyextrahovat z těch 460 stran. Ale podle vyjádření autora (který byl na premiéře a po dlouhém potlesku po představení promluvil k divákům) je inscenace mimořádně zdařilá a věrně interpretuje román.

Samotný Mawerův příběh je fikce. *Skleněný pokoj* s onyxovou stěnou, to je interiér vily Tugendhat. Její obyvatel však není majitel tkalcovských továren Tugendhat, ale Viktor Landauer, majitel automobilky. Manželství a sedmiletý pobyt ve vile byl prý harmonický, kdežto autor románu do vztahu vložil milenkou – vídeňskou švadlenu – a dramaticky propojil jednácti postavy. Švadlena se nakonec stává vychovatelkou Landauerových dětí a spolu s nimi

se pokusí o emigraci před nacismem. Co je v románu i v divadelní verzi opravdu věrně zaznamenáno, jsou historické události, které se nemilosrdně valí na protagonisty. Jak sám autor románu říká, původně to měl být román především o genius loci té vily, skleněného pokoje s výhledem na město. Ovšem vyvinulo se to trochu jinak, je to román především o lidech, o osudech zmítaných válkou, o poválečném uspořádání ve střední Evropě a opět o lidech – jejich láskách, osudových setkáních i selháních.

Režisér a dramatičtář Stanislav Moša kladl ve své koncepci právě důraz na jednání lidí v souvislosti s událostmi, které se před druhou světovou válkou a po ní ve střední Evropě, tedy také v Městě a ve skleněném pokoji, odehrávají. Blížící se nacismus, kterému paní domu nechce uvěřit, šílené pokusy německého vojáka a vědce, který se snaží dokázat metodami měření hlavy méněcennost židovské rasy, rádní ruských osvoboditelů, kteří si ve svém primitivismu nedokážou představit, že by byl skleněný pokoj někdy k bydlení. A potom jsou tady lidé. Až romantičtí manželé Landauerovi. Chodící

šťěstí. Ovšem pan automobilový fabrikant má ve Vídni milenkou. Hana Hanáková, mondénní manželka boháče, tajně a potom otevřeně zamilovaná do Liesel Landauerové. Je tady moravský buran, domovník, který bude stejně sloužit bohaté židovské rodině jako nacistům a jako ruským okupantům. Hajluje s předstíraným nadšením, stejně jako zdraví Čest práci. Hlavně však šmelí, „hrabe pod sebe“. Láska v prvním plánu však hýbe neměně intenzivně jako dějiny lidských konáním postav. Láska milenecká, láska lesbická, láska primitivně brutální, buranská, no a potom obyčejné ukojení potřeb, soulož pána německého důstojníka. Je zajímavé, že v příběhu se nepotkáváme s nenávisť. S osudovostí, to ano. Ale přímo nenávisť, kterou by ta těžká doba mohla vytvořit, tady není. Je to možná klíčový postoj autorů...

Samotná inscenace se víc než román ztotožňuje s brněnskou vilou Tugendhat. Onyxová zeď a červené křeslo, klavír, nábytek z vily Tugendhat. A výhled na zeď zahrady a na Brno. Ve zhmotnění herců by člověk až uvěřil, že se všechno do písmene událo tak, jak tvůrci ten skleněný pokoj a lidi v něm oživil. Zásahu na tom jistě má dokumentární styl románu i inscenace, především však strážlivé civilní a uvěřitelné herectví. Pan režisér do inscenace nekládal žádné „oživující“ špílce, žádné inscenační excesy, jak se to často v moderních inscenacích dělá. Žádná symbolika, žádné čarování s prostorem. Je prostě „jenom“ v tvorbě inscenace pravdivý. V tom mu pomáhá funkční scéna Christopha Weyerse, kostýmy Andrey Kučerové – mimochodem, nádherně si pohrála s dámskou předválečnou módou – a velký vklad do atmosféry vložil také svou sugestivní zvukovou kulisu hudební skladatel Zdeněk Merta. Ještě nesmíme zapomenout na světelný design Davida Kachlíře a na projekci Petra Hlouška. Několik nápadů, například tvorba skici vily pana architekta rovnou před očima diváků stála za potlesk.

Herectví jako by v této inscenaci ani neexistovalo. Vše je tak pravdivé, uvěřitelné. Hrají zde stejně tak silné vnitřní pohnutky, jako ticho. Ano, ticho ve skleněném pokoji je hodně výmluvné. Postavy jako v antickém dramatu jsou zmítány osudem. Nevědí někdy, jak proti němu bojovat, dostávají se do pastí, ze kterých nelze uniknout. Rozdíl je jedině v tom, že antika přinášela velká gesta, expresivní herectví. Zde jsou to postavy živé právě ve svém, často téměř minimalisticky podávaném herectví.

„Neštěstí nemusí řvát,“ zdůrazňoval pan Stanislavskij. Ve skleněném pokoji jsme svědky tichého, avšak o to hlubšího a osudovějšího pohnutí. Petr Štěpán a Pavla Vitázková jako manželé Landauerovi jsou šťastný pár, který se musí popasovat s mužskou nevěrou, navíc, když vstoupí nevinná prostitutka z Vídně (Svetlana Janotová) do jejich emigrantského života, je jejich koexistence ještě komplikovanější. Jak hrát dívku, která bojuje v nepřátelském světě svými ženskými prostředky a přitom zůstává téměř nevinná? Janotová vede svou roli takovými jemnými nuancemi, až je to obdivuhodné. A její vztah k paní Landauerové, ženě, která nebyla připravena žít v nechutné době antisemitismu nebo manželovy nevěry? Její citové pohnutky, bezmocnost a důstojnost, to je také obdivuhodné herectví. Role Petra Štěpána, pan Landauer, nepatří k těm nejvděčnějším. Boháč, který má rád i svou rodinu i milenkou z Vídně, je dost tučtovou postavou. Ovšem Štěpán jí dokázal dát bohatší vnitřní život. Odpovědnost, se kterou si celou emigraci naplánoval, a bezmoc, ve které se nachází, když mu milenkou a vychovatelkou jeho dětí nacisté odvedou rovnou z vlaku. Nádherně svou roli domovníka, který „se vyzná“, zahrál Michal Isteník. Jeho Laník je protřelý spekulant, buran, primitiv, ale člověk, který se přizpůsobí v každé době. Radka Coufalová coby rehabilitační sestra ve skleněném pokoji dokáže oživit ten prostor před stěnou z onyxu svým tancem, ke kterému ji vyzvala Hana Hanáková. Je to krásná sugestivní poloha ještě více zdůrazňující magičnost prostoru. A Ivana Vaňková jako Hanáková? Žena z lepší společnosti, která si vždy dokázala užít a užívat. Jenomže když ji znásilní německý vědec a důstojník Stahl, už se jí ten pohyb vždy na hraně vymyká z rukou. Je to postava komplikovaná a pravdivě hraná. Německý vědec v podání Igora Ondříčka – ten hraje přesvědčivě fanatika, který pevně věří ve správnost své cesty, a lidství v jeho zorném úhlu nikdy nebylo a není. Architekt Reiner von Abt ztvárněný Rastislavem Gajdošem je zase ukázkou hry s prostorem. On to skoro ani není člověk. Je to prostor. Génus jednoduchosti, živelnosti, ne nadarmo se hlásí k architektu Loosovi, který vyřkl památnou větu, že ornament je zločin.

„Není velkých rolí, jsou jenom velcí herci,“ chce se mi parafrázovat klasika. Tak nějak lze hodnotit všechny protagonisty této zvláštní dokumentární inscenace. Pravdivost v té hře vystupuje na povrch v prvním plánu. To byl zřejmě také úmysl režiséra Stanislava Moši a ten úmysl se povedl.

Peter Stoličný, www.i-divadlo.cz, 16. 2. 2015

SEN, KTERÝ MÁŠ, SI HÝČKEJ

Druhou hudební premiérou této sezóny se v brněnském Městském divadle stal rodný fantasy muzikál *Let snů LILI*. Původně byl muzikál z roku 2011 napsán jako jedna z atrakcí pro holandský zábavní park Efteling, pro české prostředí jej přepracoval režisér Petr Gazdík společně s Karlem Škarkou.

Libreto je založeno na vzájemném prolínání a ovlivňování reality a alternativního světa žijícího z dětské fantazie. Tento svět zde existuje, ať jej děti (a dospělí) akceptují nebo ne. Nevěřící společnost nahrává trollům, zato elfové mohou vládnout jen za předpokladu, že v ně lidé věří. Muzikál je zaměřen na děti, jejich s dospíváním měnící se svět a také na vztah k rodičům.

Režisér Petr Gazdík zdůrazňuje zrcadlení paralelního světa v tom našem reálném. Podobně jako trollové znázorňují spíše uzavřenou dětskou komunitu, která každou odchylku od „normálnosti“ vyčleňuje ze svého kruhu ven, elfí společenství odráží vztahy a hierarchii v rodině. Oberon (Igor Ondříček) není dokonale elf, jak jej známe z Tolkienových příběhů, ale v alternativním světě akcentuje stejný rozpor otcovství a vůdčího postavení v rámci elfího společenství, jako v postavě Roberta

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaskřítně)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / *Mrtvé duše*

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / **DUCH**

Heinrich von Kleist / *Princ Homburský*

J. Voskovec, J. Werich, J. Ježek / *Težák Barbara*

M. Lingrau, J. van Dongen, K. van Dijk / *Let snů LILI*

Simon Maier / **Skleněný pokoj**

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / *Jméno*

Stanislav Moša, Ralph Siegel / *Johnny Blue*

Dennis Martin / **Ostrov pokladů**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Čon / **Mendel**

aneb **Vzpouora hrášku**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéně, kostýmy, scénická hudba, choreografie,

rekvizity, masky, výtvarky, plátat, program atp.)

Jméno:

Anketní lístek

vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2015

Adresa, (e-mail):

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

(taktéž Igor Ondříček). Dvojroli Tanji a Titanie zastává Alena Antalová, jejíž dojemně mateřské pojetí Titanie zastiňuje Oberona s jeho vnitřním rodičovským rozporem. Největší očekávání je soustředěno na představitelku Lili a její zvládnutí hereckého a zpěvního partu. Pamela Soukupová se s rolí záchránkyň obou světů vyrovnává velmi dobře. Pozornost na sebe ovšem poutá také „vedlejší“ postava Amyry, role babičky Janě Gazdíkové sedí.

Samotná hudba je velmi imaginativní. Partitura je založena na zvukomalebnosti a významových asociacích použitých hudebních struktur a nástrojů. Zvláště ve sborových partech nedokresluje, ale přímo utváří jak rozdíl mezi realitou a alternativou, tak mezi trollů a elfy. Hudba trollů je níže položená, ráznější a bojovnější, naopak elfi říši charakterizují jemné „nebeské“ vokální sbory motýlků. Z řady nadpřiroze-

ných bytostí vystupují dva nadstandardní výkony, a to vládce trollů Fúrius Jana Apolenáře a Jakub Uličník jako Nemotorus, trollů popleta, který se touží stát elfem. Vizuální stránka inscenace je poměrně zdařilá. Vytvořit fantastickou pohádkovou scénu a kostýmy je vždy boj s podbizivým kýčem a přelácaností. V případě kostýmů (Veronika Hindle) je to vyhraná bitva. Ohyzdní trollové z bažiny sice více než hrůzu vyvolají pobavení, zato elfové svou nádherou, motýlími křídly a všudypřítomným třpytem okouzlí nejen malého diváka. Civilní oděvy Lili a její babičky pak neustále upomínají na ukotvenost příběhu v realitě. Přesně naopak je tomu u scény Davida Bensona. Nehostinnost lesní bažiny je ilustrována jen několika kmeny stromů, visícími lánami a dále prostor tvaruje světlo. Elfí svět je svou hudbou a kostýmy okouzující. Všudypřítomné květy a kalichy hýřící barvami doplňují ještě projekce. Ta přináší na jeviště déšť, zprostředkovává Oberonovu cestu vesmírem a zároveň vizuálně vymezuje prostor.

*Tereza Zálesáková,
www.rozrazilonline.cz, 23. 3. 2015*

OSTROV POKLADŮ NA ZKUŠEBNĚ

Robert Louis Stevenson se narodil v roce 1850 v rodině skotského stavitele majáků. Otec Thomas si pro svého syna představoval podobně úctyhodnou kariéru, a proto jej přesvědčil, aby i přes vlastní nechuť vystudoval práva. Louisovo srdce ovšem tlouklo ve zcela jiném rytmu, než byla budoucnost ctihodného úředníka. Již od útlého věku toužil po tom stát se spisovatelem, žít bohémským a dobrodružným životem. Za otcovou nedůvěrou k takovým plánům stál ovšem i oprávněný strach o syna, jehož zdraví bylo od dětství velmi těžce poškozené. Louis trpěl tuberkulózou, a tak byl od mala nucen trávit spoustu času v posteli, kde mu právě tatínek vyprávěl poutavé historiky o lodích, pirátech a opuštěných ostrovech. Když se Louis ve svých dvaceti pěti letech potkal s Američankou Fanny Osbournovou, byl to právě její syn Lloyd, se kterým a pro kterého začal Louis psát svou románovou prvotinu.

Všechno výše zmíněné by mohlo být dobře sepsaným příběhem o jednom spisovatel, kdyby oním románem nebyla jedna z nejznámějších knih pro děti – *Ostrov pokladů*. Muzikál se stejným titulem se právě chystá ke své světové premiéře na naší Hudební scéně. Autoři Dennis Martin a Christoph Jilo, kteří mají na svém kontě již úspěšný titul *Papežka*, napsali svůj nový muzikál právě na motivy skutečného života spisovatele Stevenson a umně propojili reálné životní situace s právě vznikajícím příběhem smyšleného pirátského příběhu.

Diváci se tak mohou těšit na dvě prolínající se časové roviny, v té první, v polovině 19. století, se Louis setkává se svou osudovou láskou Fanny, která se právě

přijíždí se synem Lloydem věnovat malbě do Francie, a Louis zde inspirován Lloydovou dětskou fantazií konečně nachází téma pro svůj román. V té druhé, o sto let dříve, se začíná odehrávat známý románový příběh, na jehož počátku stojí obávaný kapitán Flint se svou loupeživou posádkou plnou hrdlořezů. Malý Lloyd se v této linii stává hlavním hrdinou dobrodružné výpravy za Ostrovem pokladů, Jimmem Hawkinsem, k němuž se shodou okolností dostane cenná Flintova mapa. Fanny je zde samozřejmě strachující se matkou paní Hawkinsovou a Louis pečujícím a moudrým doktorem Livseyem. Ale i další postavy skutečného života zde nacházejí svá románová alter ega. Tak se přísný otec Thomas promění v kapitána Smolleta, trošku snobský starosta Edinburghu je baronem Trelawncym. Kdo je oním tajuplným jednohým lodním kuchařem Johnem Silverem, se nechme překvapit.

Ostrov pokladů vycházel nejprve na pokračování časopisecky, Robert Louis Stevenson napsal prvních několik kapitol závratným tempem – kapitolu denně – a nadšený ohlas čtenářů jej motivoval k další práci, kterou mu ovšem ztěžovalo podlomené zdraví. Když v roce 1884 vyšel román knižně, stal se dnešními slovy ihned bestsellerem a od té doby patří do knihoven všech generací. Nesmrtelný příběh o námořní výpravě za Flintovým pokladem nabízí potřebnou dávku dobrodružství a romantických představ o přístavech, dalekých ostrovech, papouškovi na pirátově rameni a větrem oprýskaných námořnících. Nový původní muzikál uvádíme v režii Stanislava Slováka a překladu Mikuláše Bryana. Scénu umožňující rychlé proměny nejen prostředí ale století navrhl Jaroslav Milfajt, projekcemi doplnil Petr Hloušek a několik desítek postav oblékla kostýmní návrhářka Andrea Kučerová. O hudební nastudování se starají dirigenti inscenace Dan Kalousek a Jakub Židek. Choreografii vytvořil Michal Matěj. V hlavní roli Roberta Louise Stevenson, který se ovšem mění v doktora Livseyho i Bena Guna, se můžete těšit na Lukáše Janotu nebo Aleše Slaninu, jeho lásku Fanny a paní Hawkinsovou hrají Lucie Bergerová, Hana Holíšová nebo Ivana Vaňková, malého Lloyd alias Jimma Tomáš Dalecký nebo Lubomír Hrdlička a Johna Silvera Petr Štěpán, Jakub Zedníček nebo Jozef Hruškoci. Světovou premiéru uvedeme na Hudební scéně 16. května 2015.

Klára Latzková

V uličce u Katedrály svatého Petra a Pavla si Dušan Vitázek a Jiří Mach vyzkoušeli roli slepého muzikanta.

Provázela je manažerka Monika Králová.

Za jevištěm Hudební scény se s hvězdami muzikálu Let snů LILI vyfotily jejich fanynky.

Alena Antalová se svými dcerami jako krásné elfky.

Herecká úderka se vypravila do nákupního střediska Olympie.

Náš pobádkové bytosti zazpívaly návštěvníkům Olympie několik písniček z muzikálu Let snů LILI.

Výprava proběhla pod vedením režiséra Petra Gazdika, který vystoupení sám uvedl.

Herec přišli do Olympie podpořit i další kolegové z divadla.

Petr Gazdik reprezentoval naše divadlo také na předávání Cen Thálie ukázkou z muzikálu Jekyll a Hyde.

Svou novou „vázu“ na chvíli půjčil Michal Isteník kolegovi Ondřeji Brouskovi, dalšímu nominovanému na Cenu Thálie za činoberní výkon v roce 2014.

Zdena Herfortová svoji nominaci za muzikálovou Odu Mae tentokrát neproměnila.

Michal Isteník ve společnosti oceněných hereček – Blanky Bobdanové a Vilmy Cibulkové.

Oslavy Thálie v sále na Žofíně si nenechali ujít tajemnice činoberního souboru Sylva Smutná s oceněným Michalem Isteníkem a hostujícím Petrem Gazdikem.

Režisér muzikálu Johnny Blue Stanislav Moša s berlínskou kolegyní Bettinou Migge.

Z archivu – pobled na prostor, kde dnes stojí Hudební scéna, z oken ředitelství divadla, listopad 2011.

Pobled na místo budoucí stavby z třídy Kpt. Jaroše v listopadu 2011.

LISTOVÁNÍ

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

DOKOŘÁN KVĚTEN 2015 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

204. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 4. 2015

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Ostrov pokladů

foto jeř Kratochvil

TĚŽKÁ BARBORA

4. – 6. a 24. – 26.
května 2015
na Činoherní scéně

Fiktivní městečko Eidam se Voskovci a Werichovi podařilo zaplnit rázovitými a dodnes povědomými typy, až oči přecházejí: nerozhodný starosta, slabošský hejtman, bodrý sýrař, hubatá služka se srdcem na správném místě, ušlápnutý učitelek, který se v pravou chvíli dokáže zachovat jako chlap... A k tomu forbíny Michala Isteníka a Jiřího Resslera a nesmrtelné Ježkovy melodie, kterých si v naší inscenaci užijete ještě o něco víc než v původním textu!

MUZIKÁL - hudba RALPH SIEGEL

Scénář a režie STANISLAV MOŠA